

Joan de Déu Prats

El misteri de l'espantaocells adormit

Il·lustracions de Lluïсот

Jack l'esquirol, el detectiu més afamat del bosc, es va regirar les butxaques i de sobte va esbatanar els ulls i va arquejar les celles en adonar-se, ben aclaparat, que només tenia quatre aglans florits. Tot seguit, es va passar una mà pel pelatge. Feia una pila de temps que no li encarregaven un cas i a hores d'ara estava escurat. I per postres havia de pagar el lloguer de l'oficina, un forat a prova de fures que es trobava en un roure esberlat per un llamp, situat a la part baixa del bosc, un indret

on no acostumava a passejar la gent que es considerava decent.

Una esgarrifança va fer estremir Jack des de les orelles punxegudes fins a l'extrem de la cua. De sobte, se li havien posat tots els pèls de punta. Per animar-se, va desempallegar-se de les preocupacions tot recordant el seu darrer èxit com a investigador privat: el cas de l'arc de Sant Martí desaparegut.

Quines coses més estranyes passaven al bosc. Un bon dia, tot d'un plegat, l'arc iris va deixar de treure el nas just després d'haver caigut un fort ruixat i d'haver tornat a sortir el sol una altra vegada. A partir d'aquell moment l'arc de Sant Martí va desaparèixer per sempre més.

Jack l'esquirol va fer un gest de satisfacció tot movent el musell en recordar aquell episodi ben misteriós. Encara que no li havia

resultat gens difícil descobrir el lladre. El seu olfacte de detectiu expert l'havia conduït directament al niu d'algú aparentment innocent de qui ningú més no hauria sospitat: el corb. S'ho havia ensumat des del primer moment. Fart de vestir sempre de negre, l'ocellot havia robat l'arc iris per guarnir-se de colors.

—Ja n'estic fart, d'anar sempre de dol! —va exclamar la bestiola amb uns gralls ben desagradables quan l'esquirol el va detenir.

El detectiu no havia pogut evitar de fer un mig somriure en veure el corb tan llampant: semblava una cotorra empolainada.

I d'aquella manera va ser com, gràcies a Jack l'esquirol, l'arc de Sant Martí va tornar a lluir al mig del cel amb els seus colors espectaculars. Enigma solucionat! L'esquirol, però, s'esperava omplir-se de fama... I no va ser així. Les bestioles del bosc eren ben desagrades.

Malgrat el seu èxit, des d'aquell cas ningú no l'havia tornat a contractar més. «És que no hi ha escurabosses o saltamarges, en aquest coi de bosc?», es queixava el detectiu ben empiapat i enfurrunyat. «Que potser la guineu no pispa gallines i l'ós no furta mel?», i s'estirava els cabells.

Tothom sabia que alguns castors, que anaven curts de diners, venien troncs tallats amb les seves dents esmolades a fabricants de parquet sense escrúpols. També se sabia, el bosc n'anava ple, que, de tant en tant, desapareixia alguna truita del riu... I tot indicava, tot feia sospitar, que el segrestador anava en combinació amb un reconegut restaurant de la comarca...

En una ocasió van ser robades totes les boles que havien fet els escarabats piloters, però de seguida es va saber que les havia pispat

un pagès que s'havia quedat sense fems per abonar l'hort.

Jack va esbandir-se aquells pensaments. Tot allò eren petites malifetes habituals entre els pispes del bosc. I ningú no contractava un detectiu per una gallina o una pilota de fems desaparegudes.

L'esquirol es va gratar una pota, després l'altra, en acabat el clatell, i va continuar rumiant.

Potser el que succeïa era que al bosc imperava la corrupció com a norma i els delictes s'havien tornat ben legals..., per això tenia tan poca feina. I va pensar en l'alcalde, un cérvol vell i banyut, amb una llarga crinera blanca a la papada, que es volia vendre tot el bosc per fer-hi un parc temàtic. L'esquirol, però, estava segur que no se'n sortiria. A més, sincerament, no s'imaginava els mussols, els senglars, els teixons i els isards cridant esverats mentre des-

cendien a tota velocitat en una vagoneta de la muntanya russa...

El detectiu va moure el cap com dient «quin penques!».

Per fer passar les penes, l'esquirol va obrir una ampolla de suc de molsa que tenia guardada en una lleixa, va omplir fins a vessar un barretó d'aglà que li servia de got, i el va buidar d'un glop.

Tot seguit, va fer una ganyota. Semblava que els bons temps s'havien acabat..., es va dir afligit.

Ja havia buidat mitja ampolla de suc de molsa quan va sentir un lleu fru-fru i, immediatament, va veure com s'arrossegava precipitadament dins l'oficina un cuc de terra.

Jack se'l va mirar amb un ull més obert que l'altre. No se'n sabia avenir, però finalment li va etzibar:

–Si busques feina com a esquer de pesca, perds el temps! No m’agrada gens ni mica tirar la canya!

El cuc de terra va fer un bot i se li va plantar davant. Se’l veia nerviós, com si se sentís amenaçat.

–Deixa’t de brometes! Vull contractar els teus serveis.

L’esquirol, en sentir aquelles paraules màgiques, va canviar l’expressió sorneguera, va mostrar un gran somriure i es va escarrassar per oferir-li un seient al cuc amb molta educació.

–Posa’t còmode, fideu, i buida el pap.

El cuc es va escarxofar en un seient atrotinat. Estava ben inquiet, però es va quedar pensatiu durant uns instants. La veritat és que no sabia per on havia de començar. Finalment, després d’ordenar els pensaments que se li apilotaven a la gola, va exclamar a raig fet:

–Li han robat el cor a l'espantaocells!

Jack l'esquirol va esbatanar els ulls com si tot d'un plegat hagués vist un escurçó dins l'oficina.

El cuc va empassar saliva. Si hagués tingut mans, se les hauria endut al cap ben alarmat. Se'l veia molt trasbalsat.

–Has de trobar-lo! –va exclamar a la fi, retorçant el seu cos menut i llefiscós. Semblava que no podia estar-se quiet.

–Calma't, calma't, fideu –va fer mans i mà-nigues el detectiu per intentar tranquil·litzar-lo.

Aleshores, l'esquirol va treure un altre barretó d'aglà, el va omplir fins a vessar de suc de molsa i li'n va oferir al cuc.

–Au, fes coll avall això. I aboca-ho tot des del principi!

La bestiola va xarrupar la beguda, va esbatanar els ulls de cop, va fer una ganyota, va

deixar anar un singlot sorollós i, immediatament, va començar a desgranar una història amb els ulls ben entristits.

Va explicar que vivia al camp de blat. I que allí sempre hi havia estat palplantat un espantaocells. El ninot de palla estava fet amb uns pantalons de vellut apedaçats i un jersei vell i arnat plens de palla, lluïa un barretó de copa esventrat i tenia cap de carbassa.

—I tots els veïns del conreu sabem que el seu cor està fet amb un despertador vell i rovellat —va rematar el cuc—. Si algú se li apropa, se sent el tic-tac del seu cor dins el pit.

Ara l'animaló va començar a tremolar en recordar els esdeveniments esgarrifosos que havien succeït.

—Ahir a la nit algú li va robar el cor. I aquest matí, l'espantaocells, sense el despertador, ja no s'ha despertat! Ha continuat ben adormit

tot el dia i no hi ha hagut manera que obrís els ulls!

L'esquirol es va mirar el cuc amb incredulitat. Començava a impacientar-se. I es va estirar els bigotis llargs.

—Molt bé. Molt bé. L'espantaocells ja no fa tic-tac, però això què té a veure amb un cuc de terra com tu?

La bestiola ínfima gairebé cau del seient.

—Que què hi té a veure? —va encertar a dir, sorpresa per aquella pregunta. Va estar a punt de pujar-se per les parets, de la indignació sobtada que va sentir. Però es va contenir. Va agafar aire, va respirar profundament, va comptar fins a tres i, tot seguit, d'una tirada, va respondre:

—Com que el ninot de palla s'ha quedat adormit com un soc, ja no pot espantar els ocells! —El cuc estirà el cos i rematà:— I aquells